

El problema d'apallissar violadors

«I, mentre gaudim la satisfacció que uns violadors concrets hagin rebut una mica de justícia, pot ser que ens plantejem què farem amb la resta»

Els violadors de la Manada han estat apallissats a la presó. Brutalment, sembla. No ha estat un calbot ni una traveta, ha estat una pallissa amb la intenció de deixar ben clar que pots ser delinqüent, però que això de violar no s'accepta entre les lleis de l'honor. Fica't amb els de la teva alçada i tot això.

No es pot dir que ens sàpiga greu, a moltes. Trobem una certa satisfacció en la idea que hi ha justícia més enllà de la llei, i que cinc tios que van decidir imposar la seva força sobre una dona s'han vist impotents davant altres tios més forts, més nombrosos, que imposaven la seva força.

El problema és que, per molt que ens satisfaci íntimament, no canvia l'ordre de les coses. S'accepta la idea que no està bé que un desconegut, i encara menys, cinc, violin. De nit, en un portal o en un carreró fosc. Una dona que no se'n pot escapar. I cal que aquests violadors de manual rebin el càstig.

Però la majoria de violacions no les cometem desconeguts, ni en carrerons foscos. Les cometem a casa els nostres companys, els nostres amics, els nostres pares, els nostres germans. Perquè som la seva parella i s'hi veuen amb dret, perquè som les seves amigues i hem begut i no hem dit que no, perquè en aquelles circumstàncies i en aquell moment, poden. No els apallissarà ningú, a la presó, perquè no hi arribaran. I, si hi arribessin, serien acceptats.

L'honor dels delinqüents s'assembla molt, massa, a l'honor de la resta de la societat. Per això a tanta gent, segurament a la majoria, li sembla bé que apallissin els violadors de manual: aquesta sanció no qüestiona res. Viola la teva dona, no violis les dels altres. Quan el missatge realment transformador seria "no violis ningú", i ja està.

"Forçar" la parella quan no en té ganes està acceptat; és com si no fos violar. Follar amb una dona borratxa, drogada o inconscient, està acceptat; és com si no fos violar. Però sí, és violar. I, mentre gaudim la satisfacció que uns violadors concrets hagin rebut una mica de justícia (com a mínim, ara ja saben què se sent quan s'està a la banda dels febles que no es poden defensar), pot ser que ens plantejem què farem amb la resta.

Quan arribarem al consens social que rebutgi visceralment qualsevol mena de sexualitat que no sigui amb algú capaç d'oferir no només consentiment, sinó entusiasme? Quan reaccionarem amb indignació davant les escenes habituals dels voltors de discoteca? Quan deixarem de riure les bromes sobre gordes i lletges que haurien d'estar contentes que algú les volgués violar?

No, jo no vull que apallissin cap violador. Vull que violar sigui tan impensable, tan fastigós, tan rebutjat per tots els entorns, que no li passi a ningú pel cap de fer-ho. Vull deixar de veure violacions a les pel·lícules, que ens faci tant fàstic a tots que ho trobem intolerable de presenciar. Vull que no calgui fer justícia allà on la llei no arriba, perquè simplement no se'ns presenti com a possibilitat. I em temo que queda molt per arribar-hi, però no per això deixarem de lluitar.